

Այսօր կը սպասեմ, բունին իմ բարի
 Որ մոռնամ զոնե՛ կարօքս մեծդի.
 Այսօր՝ վասնզի անհանգստ հոգիս
 Կը նըմանի նիւղ ծովուն կաւաղի...:

Օ՛ր պահանջք մեծ փրկարար նինչի,
 Զոր երբեք այսօր զգացած չէի..
 Բայց ան կը փախչի, — նենգ խաղ նահանջի —,
 Եկո՛ւր, որ այլեւս հոգիս խաղաղի...:

Ով ցա՛ւ կարօքի, նախ հծծին մեղմիկ,
 Ապա ձիւնահիւս, անդուլ կոսսանքի.
 Իրարու ձուլուած անուռ եւ լեղի,
 Եւ գիշերին մէջ կրկնում անունի...:

Այսպէս դեռ երկա՛ր սպասեմ պիտի
 Մինչեւ որ յոգնած ծովը հանգարտի.
 Երբ փրկարար նինչք միտ փախչի,
 Սպասէ վաղուան արեւին բարի...:

Ո՛վ հոգիս՝ քեզի, հազար հեղ չըսի՞...:

ԶԱՒԷՆ Վ. Զ.

Որսկանը ժայռին զարկեց մի եղնիկ,
 Զորը զլորուեց իմ եղնիկը խեղն,
 Յաւից դող առա, ինչպէս եղեւնիք,
 Ա՛խ, որսկանն ասես իմ օրդուն զարկեց...
 Ու նզովեցի ես օրս ու որսկան,
 Բայց որսկանն ինքն էլ ինքեց այն ձորում,
 Անզգայ մնաց սեւ ժայռը միայն,
 Ա՛խ, դրանից է նա յաւեթ մնում.

ՅՈՎ. Զ. ՇԻՐՍ. Զ.